

Invasió

Mirat des de l'òptica de la caricatura, que és l'únic punt de mira que no falla, l'alliberament d'una finca que s'havien annexionat els *okupes* al barri del Carme és, segons com, la més espectacular de les accions de l'Ajuntament de València en l'agònica legislatura; després, això sí, de l'operació antiaèria contra els estornells, la mare de totes les accions.

Si el consistori va insinuar les faccions més *schwarkopfistes* –amb estrepitositats pirotècniques terra-aire, primer, i en *play-back* dissuasori, després– contra els hàbits migratoris dels pardals, ara, amb una actuació antidisturbis sense precedents, amb el suport logístic dels bombers i els tècnics municipals, s'ha servit de la repressió per a emancipar un edifici abandonat del seu patrimoni, on, uns dies abans, havia penetrat un contingent, autoproclamat Assemblea d'Okupes, amb exigències d'espai autogestionat,

Ben mirat, –o contra estornells o contra *okupes*–, la regència municipal no està sinó confrontant-se amb un problema tan antic com la picor: el requisit més animal d'espai per a descansar-se del periple diari, l'expressió més nuclear de la pàtria *chica*. Segurament, a falta de referències tan bàsiques –un lloc on emponar-se, un lloc on fer nona–, algun psicòleg refinat podria diagnosticar una causa per a la violència indiscriminada en el pacient.

La interpretació que els que fan i desfan han convingut per al "sentit comú" ha determinat que l'ús de l'espai siga decidit en forma de PGOU i fórmula de cens. És evident que ni els estornells ni els *okupes* poden mirar-s'ho des d'aquests paràmetres. D'una banda, explicar conceptes tan nobles a un estornell és com fer palmes sota l'aigua; i de l'altra, no es pot lluitar contra l'alienació amb formalitats alienades. L'absència argumental i l'esterilitat electoral d'uns i altres –estornells i *okupes*– és l'única justificació per a la ferocitat policial i pirotècnica. Les neurones més criminals, les que transportem camuflades en la tranquil·litat s'embraguen davant els dèbils; serà per això que la desgràcia sempre s'acarnissa amb els més miserables.

Miquel Alberola

No ho entenc

Ho dic sincerament: no ho entenc. No entenc com l'exèrcit de l'Iraq s'ha enfonsat d'una manera tan inapelable. No entenc en què ha quedat tot el brillant esquema defensiu que els havíem relatat diverses vegades des d'aquestes mateixes pàgines. I no ho entenc, sobretot, perquè no era una mania meua. Tothom coincidia que la batalla terrestre anava a ser dura i sagnant. No vaig escoltar ni una sola veu, ni una sola, que digués el contrari. Inclús aquells que estaven convençuts que els Estats Units i els seus aliats anaven a guanyar ràpid m'hauran de reconèixer que no somiaven que fos tan ràpid. Per tant, ¿què ha passat?

Crec que ha passat que Norman Schwarzkopf ha plantejat una de les batalles més intel·ligents de la moderna història militar i ho ha fet amb una habilitat i precisió extraordinàries. Això no ho explica tot, és clar. Però de moment és l'única cosa inapelable ja que no tenim opció a què se'ns explique massa més. Perquè encara el final de la guerra és un misteri, si és que s'ha produït.

M'explique: no sabem res del que va passar a Bàssora. No sabem pràcticament res de l'últim combat. I tenim, com a mínim, dos arguments per explicar el sorprenent final que deixa, per ara, en el poder a Saddam i a una quarta part del seu exèrcit intacta.

Una explicació fora un tacte extraordinàriament prudent

de George Bush a l'hora d'afrontar la postguerra. Segons aquesta, el president nord-americà vol evitar la creació de màrtirs futurs i ha entès meravellosament bé lliçons passades. Però hi cabria una altra: que la batalla de Bàssora haja estat més difícil del que sembla i que els aliats hagen decidit no córrer més riscos...excepte deixar a Saddam en el poder, els avions a l'Iraq i els Scud guardats en les sitges iraquianes.

Jo no dic que siga ni una cosa ni l'altra. Personalment em tombe més per la primera de les hipòtesis. Però en una guerra tan manipulada informativament com aquesta no em vull creure res fins que en tinga l'evidència completa, que no sé si serà alguna vegada. Mentrestant em permetran que confese, amb tota humilitat, que no entenc res d'aquest final. O ens enganyàvem molt abans o ara ens estan amagant alguna de les claus.

Vicent Partal

